

Kurucusu: Dr. Mehmet Ali UZ Yayın Kurulu: Dr.
Mehmet Ali UZ Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU Hasan
YAŞAR Ahmet ÇELİK Ali IŞIK Av. Serdar
CEYLAN

CİLT: 24 • SAYI: 46
8 Nisan 2026 ÇARŞAMBA

KADEMİK

Sayfalar

Merhaba

f /akademiksayfalar

www.merhabahaber.com

ERKEN CUMHURİYET DÖNEMİNDE KONYA'DA KAPANAN OKULLAR

Konya, İç Anadolu bölgesinin güneyinde bulunan tarihi bir şehirdir. Hitit, Frig, Roma ve Bizans dönemlerinden sonra şehir 1076'da Selçukluların, 1308'de Karamanoğullarının ve 1467'de Osmanlı Devletinin hâkimiyetine geçmiştir. Selçuklu döneminde 1200'den

itibaren eğitim ve kültür yönünden yükselişe geçen Konya'da ilkokul çağındaki çocukların eğitim gördüğü kütüphane ve sıbyan okullarının yanında yükseköğretim kurumları olan İplikçi, Karatay, Sırçalı, İnce Minareli ve Darüşşifa adı altında ihtisas medreseleri açılmıştır. Karamanoğlu

Ahmet ÇELİK

ile Osmanlı döneminde açılan 53 medrese ile okul çeşitliliği bakımından Anadolu'nun en zengin kenti olmuştur.

Osmanlı'nın son dönemlerinde Konya'da 1875'den itibaren 6 ilkokul (ibtidai), 2 ortaokul (rüştîye) ve bunlara öğretmen yetiştirmek amacıyla 1 öğretmen okulu (Darülmualimin) açılarak klasik eğitimden modern eğitime geçilmiştir.

1889'da lise (idadi), 1901'de sanayi, 1908'de hukuk. 1909'da Islah-ı Medaris ve 1911'de askerî ortaokul, 1916'da Kız Öğretmen Okulu açılmıştır. Aynı yıl Konya vilayetinde 565 okulda 473 öğretmen görev yapmaktaydı.

Osmanlı Devleti'nin Balkan ve Birinci Dünya savaşlarından yenilgi ile çıkmasından sonra 30 Ekim 1918'de Mondros Ateşkes Anlaşmasıyla yeni bir

döneme girmiştir. 23 Nisan 1920'de Ankara'da TBMM açılması. Anadolu'da Milli Mücadele'nin de başlangıcını oluşturmuş ve bu süreçte Konya, Milli Mücadeleye bütün imkânları ile destek olmuştur.

Milli Mücadele döneminde savaşla birlikte Konya'da eğitim-öğretim faaliyetleri hiç aksamadan devam etmiştir. Bu dönemde 15 Temmuz 1922'te Ankara'da Maarif Kongresi toplanmış, 15 Temmuz 1923'te toplanan Heyet-i İlmiye'de eğitim işleri bütün yönleriyle ele alınmış ve 29 Ekim 1923'te Cumhuriyet ilan edilmiştir.

3 Mart 1924'te Şer'îye ve Evkaf Vekâletinin kaldırılması, Tevhid-i Tedrisat (eğitimin birliği), hilafetin kaldırılması ve Osmanlı hanedanının yurt dışına çıkarılmasına dair kanunlar çıkmıştır.

Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile bütün eğitim kurumları Milli Eğitim Bakanlığı'na devredilmiştir. Bu kanunla medreseler ve sibyan mektepleri kapatılarak bunlardan uygun olanlar ilkokullara dönüştürülmüş, uygun olmayanlar satılarak valiliklerce okul yapılması için sarf edilmiştir.

Hasan Ali Yücel : “Bu kanunlar tamamıyla dini bir eğitim kurumu olan medreseyi kaldırıyor, Türk eğitimini laik ve dünyevi bir mahiyet kazanıyordu.» demektedir (Türkiye’de Orta Öğretim. S.23)

“Tevhid-i Tedrisat” kanunu çıktıktan sonra Maarif vekili Vasfi Çınar’ın telgraf emriyle Türkiye’de mevcut 600’e yakın medrese kapatılmış; Darülhilafe medreselerinin yerine ise İstanbul’da Darülfünun İlahiyat Fakültesi açılmıştır. Taşra medreselerinin yerine 29 yerde İmam Hatip Mektepleri açılmış ve bunlar da 1928’de tamamen

kapatılmıştır.

1924’te eğitim sisteminin nasıl geliştirilebileceği konusu üzerine yurtdışından yabancı eğitim uzmanları Türkiye’ye davet edilerek eğitim sisteminin geliştirilmesi adına önemli adımlar atılmıştır.

1925’te askerî okullar Milli Savunma Bakanlığı’na bağlanmış, 2 Mart 1926’da Maarif Teşkilatı Hakkındaki Kanun ile ilk ve orta öğretimin esasları belirlenmiş, 1 Kasım 1928’de harf inkılabı ile Latin alfabesine geçilerek halkın okuma yazma öğrenmesi için 11 Kasım 1928’de “Millet Mektepleri açılmış, ardından Millet Mektepleriyle aynı amacı güden Halk Okuma Odaları, 1930’lu yıllardan itibaren köylerde hizmet vermeye başlamıştır.

Literatür taramasında Erken Cumhuriyet Dönemi diye adlandırılan 1923-1930 yılları arasında Konya’da kapatılan okullarla ilgili sınırlı sayıda

araştırma olduğu tespit edilmiştir. Bu araştırma Cumhuriyet'in ilk yıllarında (1923-1930) Konya'da kapanan okulları kapsamakta olup Okulların açılış tarihi, görevlileri, görülen dersler ile kapanma süreci ve sebepleri tespit edilmeye çalışılmıştır.

Kaynak olarak öncelikle Devlet (Osmanlı ve Cumhuriyet) Arşivleri, Konya İl Millî Eğitim Müdürlüğü Arşivi (KMEM), Konya İl Eğitim Tarihi Müzesi (KETA) ve Konya Yazma Eserler Bölge Müdürlüğü (BYEK) Arşivi'nde bulunan kaynaklarla aynı dönemde Konya'da yayınlanan Öğüt ve Babalık gazetesi arşivlerinden yararlanılmıştır.

Cumhuriyet'in 29 Ekim 1923'te ilanı ile Türkiye'de meydana gelen siyasal değişimler Konya'da eğitim alanına da yansımış ve bu süreçte 1924'te çıkarılan Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile Konya'da 40

mektep ve medrese resmi makamlar tarafından kapatılmıştır (İkdam, 11 Ağustos 1925). Bunların yerine 1924'te Cumhuriyet, 1927'de Gazi Paşa, İsmet Paşa ve Hakimiyet-i Milliye adı ile devlet tarafından inşa ettirilen 4 yeni ilkokul açılmıştır.

1. Konya Sultanisi (1923)

Konya İdadisi (Lisesi) 1 Eylül 1889'da eğitim öğretime başladı. Orta ve lise kısmı olmak üzere yedi yıllık eğitim veren okul, 1891'de Gureba Hastahanesi olarak inşa edilen yeni binasına taşındı. 1913'te "Sultanî (Sultan'a ait)" adını aldı. Millî Mücadele'den sonra 15 Temmuz 1923 tarihinde I. Heyet-i İlmiye toplanmış ve heyetin aldığı kararlardan birisi olarak genel ortaöğretim kurumunu olan "Sultanî" adının "liseye" çevrilmesi olmuştur. Bu

karar gereğince Konya Sultani Mektebi Cumhuriyetin ilânından 10 gün sonra 8 Kasım 1923'te Konya Lisesi adını almıştır (Es, Şehir Postası, 23 Mart-2 Nisan 1963; Önder, 1952, s.60; Köroğlu, 1959).

2.Aziziye Mektebi (1924)

Köprübaşı Mahallesi'nde iki katlı ve dört sınıftan oluşan bir iptidai (ilkokul) olarak 1874'te inşa edilen mektep 1881'de sıbyan okuluna dönüştü. Vali Ferit Paşa döneminde iptidaiye çevrilerek Sultan Abdülaziz'in ismine izafeten "Aziziye Mektebi" adını almıştır. Cumhuriyet Döneminde okulun ismi değiştirilerek bulunduğu mahallenin adıyla «Köprübaşı Mektebi» olarak faaliyetine devam etti (Sarıçelik, 2010, c. 1, s. 378-379; Sural, 1975)

3.Darülhilafe Medresesi (1924)

İlk olarak 1914'te İstanbul'da açılan Darülhilafe medreseleri (Ertan, 1982, sy.4. s.35-57; Küçüköğlü, 1993, c.8, s.507) Konya'da 1916'da Kuzgunkavak mahallesinde Kavaklı medresesinde eğitime başladı. Medresenin eğitim süresi (hazırlık, orta, lise ve yüksek kısımları ile) 12 sene idi.

1923'te hazırlık kısmında 122, orta kısmında 97, lise kısmında 37 ve yüksek kısmında 28 olmak üzere) toplam 284 öğrencisi olan medreseyi Mustafa Kemal Paşa'nın ziyaret ettiği ve eğitimini çok beğendiği bu medresede 20 öğretmen bulunmaktaydı (Vakıflar Müdürlüğü Arşivi, Maaş; Arabacı, 1991, s.562-571).

Ancak Tevhid-i Tedrisat Kanunu gereği 1924'te medresenin yüksek kısmı kapatılarak orta kısmı İmam Hatip Mekte-

siklopedisi, III/11-13; Sarıçelik, age, s.246).

4. İmam Hatip Mektebi (1926)

Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile Darülhilâfe Medresesi yüksek kısmı kapatılınca lise kısmı 12 Mart 1924'de İmam Hatip Mektebi olarak açılmıştır. Okulun yeri Kavaklı-Feyziye medresesi idi.

Okul, 1926'da resmi makamlar tarafından kapatılması üzerine öğrencileri Kütahya ve İstanbul İmam Hatip Mektebi'ne aktarılmıştır (Arabacı, 1998, s. 397; Çelik, 2022b, 18-19).

İmam Hatip Mektebi'nin binası da 1926'da yıktırılarak yerine İsmet Paşa İlk Mektebi inşa edilmiştir.

5. Darülhuffaz Mektebi (1924)

Kur'ân-ı Kerim ezberlemek amacıyla açılan darülhuffazlar, Selçuklulardan itibaren Türk eğitim sistemine girmiş ve varlıklarını XX. yüzyılın başlarına kadar devam ettirmişlerdir

(Küçükdağ, 2014).

Konya Darülhuffaz Mektebi, 1874'te Hoca Habib Mahalle-

bine dönüştürülmüştür. (Önder, age, s.53; Caner Arabacı, "Dâru'l-Hilâfeti'l-Âliyye Medresesi Konya Şubesi", Konya An-

sinde açıldı (Konya Salnamesi, 1332, s. 663-664). 1924'te Konya, Karaman ve Akşehir'de olmak üzere 5 tane darülhuffaz ve toplam 500 öğrencisi vardı. Tevhid-i Tedrisat Kanunu gereği Konya Maarif Müdürü Celil Bey'in emriyle tüm darülhuffaz mektepleri kapatılarak "Kurtuluş Mektebi" adı altında ilkokula dönüştürülmüştür.

Abdullah Cevdet Konya'daki durumu şöyle anlatır: "Konya'da gördüğüm talimî ve dinî müesseselerin en ziyade celb-i dikkat olanı Darülhuffazlardır. Darülhuffazlar birer medresedir. Bunlara 10 yaşından 20 yaşına kadar çocuklar devam ve Arapça olan Kur'an'ı ezberlerdi. Bu müesseseleri iki sene evveline gelinceye kadar devam etti. Darülhuffaz Karaman'da iki, Akşehir'de iki tane idi. Bunlar ceman 400 çocuk Kur'an'ı ezberlemeye çalışırlardı. Konya'nın Darülhuffaz'ında 150 talebe vardı. İki sene evvel bu zavallı çocuklar bu işkenceden tahlis edildiler ve binaları ibtidai mektebe kalb olundu. Ma-

nasını anlamadıkları ibareleri ezberlemek ne kadar müşkil ve azaptır, tahmin edersiniz. Zalim hocaların tazyiki ve dayağı altında birçok çocuklar tencennün (aklını kayıp) edermiş. Konya'nın Maarif Müdürü Celil Bey bu Darülhuffazları ibtidai Mekatib (ilkokul) binalarına tahvil ederken bunlara "Kurtuluş Mektepleri" adını vermiş. Bu isim doğrudur ve haklıdır. Çünkü bu tebdilde hakiki bir halas (kurtuluş) vardır. Cem'an (toplam) 550 dimağ mengenenin arasında tazyik olunmakta iken kurtarılmıştır." (Abdullah Cevdet, Seyahat İntibaları", İçtihat, 1 Temmuz 1925, sy.183, s.3644).

6.Fransız Mektebi (1926)

Fransız Mektebi erkek bölümü 1888'de, kız bölümü ise 1890 yılında Gazi Alemşah Mahallesinde açılmıştır. Okul, 1914'e kadar 180 öğrenci mezun verirken, aynı tarihte 185

erkek, 105'te kız öğrenci ve 12 öğretmen eğitim öğretime devam etmekteydi (Konya Salnamesi 1332, s. 667-668).

Birinci Dünya savaşı sırasında resmi makamlarca kapatılan Fransız Okulu, Lozan Antlaşması'ndan sonra TBMM Hükümeti'nin verdiği izin ile 1923'te yeniden açıldı ise de 1926'da resmen kapatılmıştır (Devlet Salnamesi 1925-1926, s.759; Sarıçelik, 2010, s.300).

7. Orta Ticaret Mektebi (1927)

Konya Ticaret ve Sanayi Odası tarafından ticari iş ve işlem ile banka işlemlerini öğretmek amacıyla 1924'te Alaeddin Tepesi'nde bir evde açılmıştır. Önce Şerafettin Camii civarında bulunan İrfaniye Çarşısı'na,

sonra da Mevlana civarındaki bir binada eğitimine devam etti (Önder, 1952, s.79). Eğitim süresi 3 yıl olan okulun 93 öğrencisi vardı (BCA, 180-9/76-373-5; BCA, 180-9/122-586-13; BYEK 66, s.1-9; Arabacı, 2012).

Orta Ticaret Mektebi, 15 Mayıs 1927'de Maarif Vekâlet'ine devredilmiş ve Konya ticaret erbabının çok ihtiyaç duyduğu bu okul bakanlık tarafından 1 Haziran 1927'de kapatılmıştır (BCA, 180-9/172-830-11).

8. Ziraat Mektebi (1928)

Ziraat uzmanı yetiştirmek amacıyla İktisat Vekaleti tarafından 1924'te Numune Çiftliği'nde açılmıştır. Okulda ziraat dersleriyle beraber kültür ders-

leri de okutulmaktaydı (Ergin, 1977, c.3. s.1738). 1926'da Ziraat aletlerini tamir etmek için demirhane inşa edildi. Gerekli malzemeler Ziraat Vekâleti tarafından Avrupa'dan getirildi. Ayrıca bir marangozhane ile bir dökümhane inşaatına başlandı (Babalık, 1 Ocak 1926; Babalık, 7 Şubat 1927).

Merkeze uzaklığı sebebiyle memur ve öğretmenlerin taşımak için 1925'te bir de otomobil satın alındı (BCA, Kararlar Daire Başkanlığı (1920-1928), 30-18-1-1, 12-76-11, Ek: 236-14).

Konya'da ziraatla uğraşanların çok ihtiyaç duyduğu bu okul Haziran 1927'de Maarif Vekâleti'ne devredilmiş ve bakanlık tarafından yeterli ilgi ve alaka gösterilmemesi sebebiyle 1928'de kapatılmıştır.

9. Orta Muallim Mektebi (1928)

Ortaokullara öğretmen yetiştirmek amacıyla Maarif Vekâleti tarafından 1 Mart 1927'de Mevlana Türbesi civarında bir evde açıldı (Babalık 2 Mart 1927; Köroğlu, 1965, 23 Mart).

Kuruluş itibarıyla Türkçe, matematik, fen, tarih-coğrafya ve psikoloji bölümleri olan okulun (Gökpınar, 1926, 23 Aralık) öğretim süresi iki sene olup ilk yıl Türkçe ve 1927'de de Pedagoji şubesi açıldı (Babalık, 16 Aralık 1927)

Cumhuriyet döneminde Konya'da açılan ilk yüksek okul

olan bu okul, 1928'de Ankara'ya nakledilerek Gazi Eğitim Enstitüsü adını almıştır (Önder, 1952, s.78).

Sonuç

Konya, Orta Anadolu'nun kültür merkezi durumunda olduğu için devrine göre okul tür ve çeşitliliği yönünden zengin bir şehrimizdir. Konya'da Selçuklu, Karamanoğlu ve Osmanlı dönlerinde açılan medreseler 1924'e kadar faaliyetlerine devam etmişlerdir.

1875'ten sonra Darümuallimin, İdadi, Hukuk, Sanayi, Islah-ı Medaris,, Darümuallimat Mektepleri gibi pek çok resmi modern eğitim kurumları açılmıştır.

Eğitim öğretim Balkan Harbi, Birinci Dünya Savaşı ve Milli Mücadele dönemlerinde Konya'da hiç aksamadan devam etmiş.

Cumhuriyetin ilanı ile tamamen batı tarzı bir eğitime geçilerek yeni okullar inşa ettirilerek eğitim öğretime açılmış, Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile 40 mahalle mektebi ve medrese kapatılmış, geçmiş dönemi çağrıştıracak okul isimleri yenileri ile değiştirilmiş, Cumhuriyetin ilanından sonra halkın ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla açılan dinî, ziraî ve ticarî okullar (İmam Hatip, Ziraat ve Orta Ticaret Mektepleri) 1928'e varmadan Maarif Vekaleti tarafından kapatılmış, ayrıca Konya'nın ilk yüksek okulu- nu/üniversitesini oluşturacak olan Orta Muallim Mektebi 1928'de Ankara'ya nakledilmiş ve Konya'da bir üniversite ancak 1975 yılında (Selçuk Üniversitesi) açılabilmiştir.

ÜLKEMİZ ÜNİVERSİTELERİ İLE İLGİLİ HATIRALAR: 1 APS İLE GELEN DAVETİYE

Prof. Dr.
Saim
SAKAOĞLU

[Ülkemiz üniversiteleri... Şairimiz vaktiyle, 'Edirne'den Ardahan'a kadar...' demişti. Biz üniversiteyi Ardahan'a kadar götürdük. Ardahan'ın merkez ilçesinin nüfusu, 2025 sayımına göre 42.136... Ve bir üniversitesi var. Bizim (1) numaralı fahrî hemşehrisi olduğumuz Bayburt'umuzun merkez nüfusu ise 68.715. Bu ilimizin üniversitesi daha eskidir. Bayburt, ilk il olan ilçelerden olduğu için üniversiteye hemen kavuşuvermişti. Biz de ilimize giderek konferanslar vermiş, bildiriler sunmuştuk. Artık hatıralarımızın bundan sonraki bölümlerinde yurdumuz üniversiteleri ile ilgili olanlara yer verilecektir.]

Z kuşağı, belki de ondan önceki son kuşak da bu **aps** kısaltmasını bilmeyebilirler. Açılımı, **acele posta servisi** olan kavram, tıpkı, **yıldırım nikâhı, yıldırım telgraf** gibi hızlandırılmış işlemleri dile getirir. Günümüz kuşakları normal mektubu, elt telgrafı bile görmemiş olabilirler. Neyse...

Biz öğretmenlerin hayatlarında çok güzel hatıraları vardır. Öğrencilerimizin profesör olmasını görmek gibi, bakan olmasını görmek gibi, büyük ödüllere layık olmalarını

görmek gibi. İlkinin örneği pek çoktur, Dedem Korkud'un Kitabı'nda dile getirildiği gibi, saymakla bitmez. Ben birkaç adı sayıvereyim de sizler onları uygun makamlara oturtuveriniz. Doç. Dr. Hüseyin Çelik, Prof. Dr. İskender Pala, Mustafa Kutlu, Prof. Dr. Nazan Bekiroğlu, Prof. Dr. Kemal Sadık Tural, Prof. Dr. Mustafa İsen vb.

Biz öğrencilerimizin özel günlerinde yanlarında olmayı bir gelenek olarak kabul ediyoruz. Mesela, dört dönemdir Muğla milletvekili olan Prof. Dr. Metin Ergun Bey ile hâlen Hacı Bayram Veli Üniversitesi'nde öğretim üyesi olan Prof. Dr. Pervin Ergun'un nişan yüzüklerini eşim Yurdanur Hanım ile biz takmıştık. Aynı üniversiteden Profesörler Fatma Özkan Hanım ile İsa Özkan Bey'in evliliklerinin ilk adımlarının atılmasında önemli bir görevi üstlenmiştik.

Bazen bu görev biraz farklı şekillerde gelişebilir Küçük bir örneği dile getirip **aps** konusuna geçeceğiz.

Akşehir... Konya'da göreve başladığım yıldan beri, bazı belediye başkanlarının davetlerine mazhar olmuştuk. Başkan hangi partiden olursa olsun bizi Akşehir için hizmete

Atatürk Üniversitesi günleri: Doç. Dr. Saim Sakaoğlu, geleceğin rektörü öğrencimiz Ramazan Korkmaz ve sınıf arkadaşları

davet edince koşarak gitmiştik. Konumuz yine böyle bir davet ile ilgili: Nasreddin Hoca toplantısı... Oldukça kalabalık bilim insanı davetli.

İlk günün ikindisi, vefanın muhteşem örneği olan öğrencim Prof. Dr. Ali Berat Alptekin bir ara yanıma yaklaşarak âdeta gizli bir şeyler konuşmak istercesine söze başladı:

“Hocam, bu akşam program gereği hiçbir etkinlik yok. Acaba sizin özel bir planınız var mı?”

“Yoktur ama hayırdır?”

O dönemin Selçuk Üniversitesi Eğitim Fakültesi’nde öğrencimiz olan bir kızımı ile oğlumuz yuva kurmaya karar

vermişler. Kızımızın ailesi ise Akşehir’de oturuyormuş. “O akşam kızımızı istemek için baba evine gidebilir miyiz?” sorusu dökülüyor son cümle olarak Berat’ımızın ağzından.

O akşam dünürücü başı olarak yollara düşüyoruz. Tanışmalar, sohbetler, niyetimizi ortaya konulması, vb. Güzel bir cevap aldık, hem de gençlerin beklediği türden bir cevap:

“Saim Bey Hocam, hoş gelmişsiniz, sefa getirmişsiniz. Siz araya girince...” cümle böyle devam edip gitti.

Meğer kızımızın evlenme çağına ve aşamasına gelmiş iki ablası varmış: “Onların işlerini tamamlayalım, kızımıza verelim.”

Beklenen karar da bu idi.

Davetiyemizin kahramanı öğrencimiz Ramazan Korkmaz'dır. Kimdir bu Ramazan Korkmaz? Kısaca tanıtalım:

27 Şubat 1962 tarihinde, o yıllarda Kars'a bağlı olan Çıldır ilçemizin Kayabeyi köyünde doğmuştur. İlköğrenimini Ardahan'da, orta öğrenimini Yavuz Selim Öğretmen Lisesi'nde (Erzurum) (1978) ve yüksek öğrenimini Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde tamamlar (1985). Aynı yıl Fırat Üniversitesi'nde Araştırma Görevliliği sınavlarını kazanarak akademik çalışmalarına başlar. Kurumunda yüksek lisans (1988) ve doktora öğrenimini tamamlar (1991). Korkmaz, 1996 yılında Yeni Türk Edebiyatı Anabilim Dalı'nda doçent ve 2002 yılında da profesör olur. Ardahan Üniversitesi Kurucu Rektörü (2008-2016), Kırgızistan-Türkiye Manas Üniversitesi Mütavelli Heyet Üyesi, Kafkasya Üniversiteler Birliği Başkanı, vb. görevlerinde bulunur. Ayrıca, Europe Business Assembly (EBA) tarafından İngiltere'nin Oxford şehrinde 25-27 Ekim 2012 tarihleri arasında yapılan "Oxford Liderler Zirvesi" toplantısında Ardahan Üniversitesi, daha sonra ise T.C. Maltepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi dekanı olarak görev yapmıştır. Ardahan Üniversitesi Rektörü

Prof. Dr. Ramazan Korkmaz'a "Yılın Rektörü" ödülü takdim edilmiştir. Günümüzde emekli bir öğretim üyesi olarak İstanbul'da kurduğu bir vakıfta güzel çalışmalar gerçekleştirmektedir. (Bilgilerin bir bölümü vikipedi'den alınmıştır.)

Sevgili Prof. Korkmaz için hazırlanan bir yayında hocalarından söz ederken bizi de unutmamış, su sevimli cümlesiyle duygularını dile getirmişti; "Bir de ikinci sınıfta dersimize gelen Saim Sakaoğlu hocadan etkilenmişim; temiz ve gülen bir yüzü vardı, alanına hâkimdi ve bizi çocukları gibi severek ders anlatırdı."

("Kendi Kaleminden Prof. Dr. Ramazan Korkmaz'ın Hayat Yolculuğu: Ülkü'ye Mektup", Turkish Studies - International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish or Turkic, 6 (3), Yaz 2011)

Öğrencilik yıllarını anlatıyor: "Ayrıca edebiyat teorisıyla uğraşiyor ve edebiyatımızın/kültürümüzün sorunları ile ilgili hocalarla röportajlar yapıyordum. Orhan Okay, Şerif Aktaş ve Saim Sakaoğlu hocalarla 'Milli Kaynaklara Yönelme' konusunda seri bir söyleşi yapmış ve bunu Türk Edebiyatı dergisinde yayınlamıştım."

"Ayrıca Atatürk Üniversitesi'nde Gençlik Yılı (1985) münasebetiyle açılan makale yarışmasında "Milli Kalkınmada Gençliğin Rolü"

Doç. Sakaoğlu öğrencisi Korkmaz'ın mülakat sorularını cevaplandırıyor

başlıklı yazımla birinci olmuştum. Yarışmanın ikinci ve üçüncüleri yoktu. Ancak bir hafta herkesin okuması için askıda kalan makalem, ödül töreni yapılmasına saatler kala, çok politize olmuş dekanımız tarafından askıdan indirilmiş ve ödül verilmemişti. Bu aleni haksızlık beni, hocalarımı ve arkadaşlarımı çok üzmüştü. Saim ve Şerif hocalarım beni güçlekle teskin ettiler. Bu nedenle olsa gerektir ki, görüşlerini benimsemesem bile, gönlüm hep siyasi düşünceleri itibarıyla mağdur olanlardan yana oldu.”

“Üniversitede Saim Hoca ve Şerif Hoca arasında kaldım; her ikisi de mezuniyet tezimi kendilerinden almamı istiyor, lisansüstü çalışmalar için alanlarımı tercih

etmemi öneriyorlardı. Bu yüzden iki bitirme tezi hazırladım; resmî olanı Saim Hoca ile yaptığım çalışma idi; Çıldır Folklor ve Etnoğrafyası. Gayri-i resmî çalışmam ise, Şerif Hoca'dandı “Balzac'ın Romanlarında Mekân”. (aynı yazı)

Aşağıda ise karşılıklı birer yazımın künyelerini vereceğiz.

Ramazan Korkmaz, “Saim Sakaoğlu İle Sohbet: Millî Kaynaklara Yönelme”, Türk Edebiyatı, 168, Ekim 1987, 57-58).

“Bir Fotoğrafın Hatırlatıkları 33 / Ardahan Üniversitesi'nde Dede Korkut'u Anlatıyorum,” , Merhaba / Akademik Sayfalar, 20 (43), 10 Kasım 2021, 680-683

1988 yılının Eylül sonunda Atatürk Üniversitesi'nden Selçuk Üniversitesi'ne profesör olarak geçiyorum. Derken iki hafta içinde Eğitim Fakültesi'ne önce dekan vekili, on gün sonra da asil dekan olarak atanıyorum. İşte sevgili Korkmaz'la ilgili aps hikâyesi bundan sonra yaşanıyor, ama tam gününü vermem mümkün değildir.

Fakültemizin posta görevlisi Bilal Kınık Bey, özel kalem gelip bir aps mektubunun olduğunu söylüyor. Görevli kızımız da memur arkadaşımıza teşekkür edip gönderiyor. Ve tık'latılan kapımız ve kızımız makam odamıza giriyor. Elinde bir zarf ve Bilal Kınık Bey'in getirdiğini söyleyip bana iletiyor ve beklemeye başlıyor. Ola ki postadan çıkacak bilgiye göre kendisine bir görev verebilirim. Okuyorum, eskilerin söyleyişiyle "mektubun münderecâtı malûmumuz" oluyor.

Mektubun içinden bir düğün davetiyesi çıkıyor. Göz atıyorum ve bilgi sahibi oluyorum. Ancak bir de not var. Okunma sırası ona geliyor. Özet olarak deniliyordu ki:

"Sayın Hocam bir iki gün içinde size bir zarf daha gelecek. Lütfen onu dikkate almayınız..."

Arkasından nezaket cümleleri...

Gelen, bizim Atatürk Üniversitesi'nden öğrencimiz Çıldır Ramazan Korkmaz

Bey'in düğün davetiyesi... Okuyorum, okuyorum, değişik veya yadırganacak bir durum yok. Düşünmeye başlıyorum; "Acaba iki gün içinde gelecek olan zarftaki düğün tarihi veya yeri filan mı değişti?" İş beklemeye kalmıştı.

Üçüncü güne kalmadan ilk mektup geldi. Sadece bir davetiye... Normal olanı da bu... Hemen önce gelen davetiyeyi masamın üzerine çıkarıyorum ve ikisini birlikte gözden geçiriyorum. Ve **aps**'nin kerameti ortaya çıkıyor.

Ramazan kardeşimizin önce postaya verilip daha sonra gelen davetiyesinde şu gelenekselleşmiş, büyük oranda uyulan hata yer alıyor:

"Bu mutlu günümüzde **sizleride** aramızda görmekten mutlu olacağız."

Evet, geleneksel hatamıza hemen suçüstü yapıp yakalanıverdi. Oysa bu cümlenin doğru şekli şöyle olacaktı:

"Bu mutlu günümüzde **sizleri de** aramızda görmekten mutlu olacağız."

Burada de bağlacı önündeki kelimeye bitişik yazılmış ve büyük bir kural hatası işlenmiştir. Arkasına geldiği kelimeye bitişik olarak yazılan **de eki** ise -isim hal eklerinden **-de / -da**'dır. Ramazan Bey bu yanlışlığı / hatayı görüp üzülmüş ve sonradan öğreneceğimiz üzere davetiyeyi bir daha **aps** ile gönderilen şekle uygun olarak bastırmıştır. O da biliyordu ki hocası olarak biz bu durumu ona kibar bir dil ile ile-

Ardahan Üniversitesi (ARÜ) Mavi Salon'da, 29 Mayıs 2015 Cuma günü gerçekleştirilen Basılışının 200. Yılında Dedem Korkut'un Kitabı konulu konferans saat 14.00'dan itibaren başladı. Konferansa, ARÜ Rektörü Prof. Dr. Ramazan Korkmaz, Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Gürkan Doğan, Mühendislik Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Şeref Kılıç, Sosyal Bilimler Enstitüsü Müdürü Yrd. Doç. Dr. Levent Küçük, Fen Bilimleri Enstitüsü Müdürü Yrd. Doç. Dr. Röşen Guliye, İnsani Bilimler ve Edebiyat Fakültesi (İBEF) Dekan Yardımcısı Yrd. Doç. Dr. Mitat Durmuş, İBEF Türk Dili ve Edebiyatı Bölüm Başkanı Prof. Dr. Erdoğan Altınkaynak, ARÜ Öğretim Üyesi Prof. Dr. Suleyman Turduyevici Kayipov ve çok sayıda dinleyici katıldı.

tecektik. Arşivimizdeki pek çok benzer davetiyede de bu hataya yer almaktadır. Burada kusur 'Bizim Ramazanda' mıdır?

10 yıldan fazla oluyor. Bir aile yakınınızın kızının düğün davetiyesi bastırılacak. Belki değişik dükkânlarda 200'den fazla davetiye örneğini gözden geçirdikten sonra birinde karar kıldık. Hemen orada önceden belirlediğimiz metnimizi davetiyeimize istifledik. Derken 15 dakika sonra davetiyemizin basılı şekli elimize geldi. O da ne? Çokbilmiş ve modayı izleyen dizgici kendi keyfine göre küçük bir değişiklik yapıvermiş. Bizde, mesela **Fatma ve Mehmet** şeklinde olan adlar yeni şeklinde **Fatma & Mehmet**

şeklini alıvermiş! Hemen devreye giriverdik. Delikanlının savunması aynen şöyle idi:

"Ama efendim, biz son zamanlarda böyle basıyoruz."

Gafil, o gelenlerin bir kısmının elinde metin bile yok, senin zevkine / keyfine bırakıyor. Biz ise koskoca metin ile geliyor ve sayfaları keyfimize göre düzenliyoruz.

Lastik mühürçülerde gördüğümüz bir hata ise şöyledir: **Harfiyat... Hafriyat'**ı duymamış veya okumamış olanlar hemen **harf** kelimesine takılıp bu kelimeyi türetiveriyorlar.

Ne diyelim, böyle hatıralara can kurban.